

paa den Forudsætning, at de paagældende ikke betaler noget Kontingent. Naar en Artikels Forfatter er saa langt nede, at han antager, at Folk kan være Medlemmer af Organisationer og faa Penge udbetalt af dem uden at betale Kontingent, saa hører jo alting op.

Jeg ser ikke, at der er noget i Vejen for, at der bliver nedsat en Kommission — tværtimod, det er ogsaa antydet fra Nævnets Side, og Ministeriet har tiltraadt Tanken, Folketinget ligeledes, og vi kan vel vente, at Landstinget ogsaa vil være stemt for, at vi faar en blandet Kommission, hvor de forskellige Opfattelser, der raader hos de forskellige Delé af Befolkningen, kan gøre sig gældende. Min Tvivl vedrørende Kommissionen hæfter sig ved dette, hvorvidt det skulde være muligt for en Kommission, navnlig i den forholdsvis begrænsede Tid, der er levet den, at kunne beskæftige sig indgaaende og tilstrækkelig udtømmende med alle de Spørgsmaal, der er stillede. Det ærede Medlem (Tvede), som sidst talte, stillede i Udsigt, at vi maaske, naar Rigsdagen træder sammen til sin næste ordentlige Samling, igen kunde staa overfor den Nødvendighed uden tilstrækkelig Tid til Overvejelse at maatte vedtage en Kommissionsbetænkning, for Loven skal jo være færdig. Ja, jeg tør ikke spaa i den Retning, men jeg tænker mig dog, at naar den Kommission, som tænkes nedsat, vil se sig nødsaget til at lade en Del af de store Spørgsmaal ligge, som er stillet som Program for Kommissionen — og det bliver den nødt til — saa vil Kommissionen ogsaa nok være i Stand til at kunne fremsætte et overordentlig brugbart Grundlag for en Behandling her i Rigsdagen.

Jeg har nævnt dette, fordi jeg synes, at de Programpunkter, som er stillede op, er for righoldige, er alt for omfattende til, at man paa forholdsvis kort Tid vil kunne beskæftige sig tilstrækkeligt med dem, og ogsaa fordi man her synes at ville give almindelige Regler for en ekstraordinær Situation. Og det maa man jo ikke glemme, at det er en ekstraordinær Situation, vi staar i, og at der her kun er Tale om en midlertidig Ordning. Man synes imidlertid at ville give varige, almindelige Regler for denne midlertidige Ordning, det kan man ikke, og det maa man heller ikke gøre.

Nu ved jeg ikke, hvilken Form det Kommissorium vil faa, som den højtærede Minister udsteder, men det har jo ogsaa for saa vidt mindre at sige, idet Kommissionen kan beskæftige sig med, baade hvad den faar som Opgave at beskæftige sig med, og med andre Ting, det finder den nok ud af selv.

Jeg er heller ikke saa bange som det ærede 3dje landstingsvalgte Medlem (Tvede) for, at Kommissionen skulde staa overfor den Mulighed, at Flertallet i Kommissionen eller i alt Fald flere af dens Medlemmer skulde være bundne paa Forhaand. Vi plejer dog ikke at være bange for at sige vor Mening, naar vi har afvigende Anskuelse, og der plejer ogsaa at tages Hensyn til afvigende Meninger, naar saadanne fremsættes, saa det gaar nok alt sammen.

Det undrer mig, at det ærede Medlem vil foreslaa Udvalg, thi som jeg har sagt, synes jeg dog, at man har haft al god Lejlighed til i det andet høje Ting at faa fremsat de Tvivl, vi kunde have, gennem de Meningsfæller, vi har der, naar vi vidste — og det vidste vi — at Tiden til Behandlingen af dette Lovforslag vilde være knap. I Dag skriver vi den 28. Juni, og Loven skulde træde i Kraft den 1. Juli, paa Mandag altsaa; i Morgen er der, saa vidt jeg ved, ikke noget Landstingsmøde, og hvis der skal nedsættes Udvalg, maa der blive et Hul imellem den gamle Lovs Udløb og den nye Lovs Ikrafttræden, et Hul, som maatte udfyldes ved at give Loven tilbagevirkende Kraft. Men jeg vil meget advare imod at tage alt dette op, som blev antydet her af det ærede Medlem, for vi faar jo til Efteraaret Lejlighed til at beskæftige os med det nye Lovforslag, og saa bliver der altsaa Lejlighed til at diskutere Spørgsmaalene og udtale, hvad vi da finder Anledning til, om den Sag. Saa er det rette Tidspunkt inde til at drøfte det Spørgsmaal fra alle Sider, og jeg haaber saa, at Kommissionen vil have udført det største Arbejde.

Om Karenstiden, som foreslaas forandret i det Forslag, som foreligger for os fra Folketinget, vil jeg kun sige, at det, at den forlænges til to Maaneder, kan neppe skade. Det kan godt være, at det havde været heldigt, om den havde været